

AZYL V BOŽOM KRÁĽOVSTVE

Evanjelium podľa Matúša 5, 3 – 12:

Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je kráľovstvo nebeské. Blahoslavení žalostiaci, lebo oni potešenia dôjdu. Blahoslavení krotkí, lebo oni dedičmi zeme budú. Blahoslavení, ktorí lačnia a žíznia po spravodlivosti, lebo oni nasýtení budú. Blahoslavení milosrdní, lebo oni milosrdenstva dôjdu. Blahoslavení čistého srdca, lebo oni Boha uvidia. Blahoslavení, ktorí tvoria pokoj, lebo synmi Božími oni budú sa volať. Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je kráľovstvo nebeské. Blahoslavení ste, keď vás pre mňa hanobia a prenasledujú a hovoria o vás všetko zlé; radujte a vesel'te sa, pretože vaša odmena hojná je v nebesiach; veď tak prenasledovali prorokov, ktorí boli pred vami

Milé sestry, milí bratia,

Ste pokorní?

Ste milosrdní?

Sú Vaše motívy vždy čisté a úprimné?

Ste pokojní? Či dokonca –
tvoríte pokoj aj okolo seba?

Ste spravodliví? A ako veľmi naozaj túžite po tejto spravodlivosti? Tak ako hladujúci človek po jedle a smädný po pohári vody?

Ste ochotní stať sa chudobnými, nepatrnými a utláčanými pre Ježiša a kráľovstvo Božie?

Ste pripravení byť prenasledovaní pre vašu vieru, či ohováraní, marginalizovaní a opovrhovaní pre vaše presvedčenie? A nielen to – ale radujete sa aj v tomto svojom trápení?

Sú teda adresované Ježišove Blahoslavenstvá aj nám?

Naozaj sme skutočne takí ľudia, akým Ježiš sľubuje jeho kráľovstvo? Naozaj sme dosť podobní ako Ježiš, aby sme s nim dedili podiel na budúcom veku? Skutočne sa dostatočne držíme toho ideálu, ktorí pred nás kladú Blahoslavenstvá?

Keď čítame Matúša 5. kapitolu, verše 3 – 12, môže sa nám to zdať ako ďalší zoznam toho, akí by sme mali byť a možno súčasne ďalší zoznam toho akí ešte nie sme, či v čom sa musíme zlepšiť. Môže zniet až ubíjajúco. Keď sa nad tými vlastnosťami a nad našimi

vlastnými životmi naozaj zamyslíme – my často nie sme milosrdní a láskaví, tvoriaci pokoj a spravodlivosť, my často sme tí, ktorí neudržíme náš hnev a zraníme našich blízkych. A keď sa takto pozrieme na naše životy, možno tie Ježišove slová neznejú úplne ako povzbudenie, ale skôr ako ďalší „zákon“, ďalší zoznam povinností a očakávaní. ... Toho akí by sme mali byť a čo by sme mali robiť. Ďalší zoznam, ktorí nevieme splniť. Či?

Ja neviem, či sa mi skutočne darí okolo seba šíriť pokoj a spravodlivosť a lásku, či milosrdenstvo... Určite viem, že nie vždy sa mi darí byť tichá a krotká... Takže patria vôbec tieto slová aj nám?

Ako si vôbec môžeme byť nielen istí, ale aspoň sa nádejať, že tieto slová sa prihovárajú aj nám...? Veď je niekedy tak náročné správne sa zachovať, odložiť svoju pýchu, nekonať na základe predsudkov či hnevu a vybrať si miernosť, tichosť, či lásku...

A ak sa nám prihovárajú, ako tak, že sa môže zdať, že na nás iba kladú viac nárokov a neskladajú bremená, ktoré nás aj tak ťažia?

Problém sa zdá byť, že my ľudia nikdy nebudeme dokonalí ako Ježiš, nebudeme splňať štandardy, ktoré si stanovuje kráľovstvo Božie a podľa ktorých sa riadi. Ak sa chceme spoliehať na to, kedy my budeme dosť dobrí a dosť zbožní či láskaví, zistíme, že vždy nám bude niečo chýbať, a v snahe aby sme my boli dosť dobrí, sa len staneme o to viac egocentrický... A o tom to nie je, či? A iba rýchlo dodám – samozrejme teraz nehovorím, že sa nemáme snažiť byť viac takýmito ľuďmi – ale o tom trochu neskôr.

Ježiš, keď v Evanjeliu podľa Matúša hovorí tento text, sa pozerá na zástupy, ktoré sa okolo neho zhromaždili. Na tie „ovce bez pastiera“, v určitom zmysle pravdepodobne najnižšie a najopovrhovanejšie skupiny vtedajšej spoločnosti. Chudobných, bezvýznamných.

Ježiš hľadá na tých, ktorí napriek svojim nedokonalostiam, svojim zápasom a ťažkostiam, alebo možno práve kvôli nim, sa rozhodli Ježiša nasledovať – prosiť ho o jeho uzdravujúci dotyk,

počúvať jeho slová, učiť sa od neho.

Díva sa na týchto ľudí, ako aj na svojich učeníkov – ktorí tiež vieme že neboli dokonalí.

Ktorých **nedôvera** a **pochybnosti** ich niekedy zmietali – mohli by sme v prípade Petra povedať, že ho až topili.

Ktorých **neláska** a **nemilosť** sa neraz prejavili, keď chceli, nech sa Ježiš proste zbaví niektorých ľudí, ktorí sa im zdali nehodní pozornosti a času židovského mesiáša – ako tomu bolo v prípade ženy sýrofeničanky.

Ktorých **minulosť** nebola vnímaná vždy pozitívne, ale naopak, kvôli kolaborácii s Rímom (pri výbere daní na colnici) bol napr. Matúš pokladaný za zradcu Izraela.

Ktorých **pýcha** a **povyšovanie sa** viedlo k tomu, aby si Jakub a Ján pýtali prednejšie postavenie v Ježišovom kráľovstve.

Či ktorých odpoveďou na príkorie bolo **vytiahnutie zbraní a boj**, a nie tichosť či miernosť, napr. keď Peter odťal ucho sluhovi pri zajatí Ježiša a Ježiš ho za to pokarhal.

Ľudia, ktorým Ježiš tieto slová hovoril neboli dokonalí. Ďaleko od toho. Boli rovnako nechápaví, bezmocní, či netrzepliví, ako sme často aj my sami.

Určite viete, že Matúš sa vo svojom evanjeliu snažil trochu uhladiť chyby a neporozumenie učeníkov a vykresliť ich v lepšom svetle. Ale práve preto som rada, že máme aj ďalšie evanjeliá, ktoré možno ešte dôraznejšie zachovávali aj správy o ich zlyhaniach a bojoch. Lebo môžeme vedieť, že tí prví adresáti, ktorým Ježiš tieto slová hovoril, boli ľudia ako my. Zmietaní ich ľudskými predstavami a túžbami. Omylní.

A to znamená, že aj ten text, ktorý nachádzame v Evanjeliu podľa Matúša 5, 3 – 12 musíme chápať inak. Ak Ježiš to hovoril o ľuďoch, ktorí neboli dokonalí a nie vždy sa im podarilo správne sa zachovať, tak potom nemôže ísť o nich samých, a o to akí sú oni... Alebo o to, či spĺňali všetky tie veci, o ktorých sme hovorili... Nešlo o nich, ale ide o to, aký je Boh a aké je to jeho kráľovstvo, do ktorého týchto zlomených a zápasiacich ľudí pozýva.

„Blahoslavení chudobní v duchu, ... blahoslavení žalostiaci, ... blahoslavení krotkí, ... blahoslavení, ktorí lačnia a žijú po spravodlivosti, ... blahoslavení milosrdní, ... blahoslavení čistého srdca, ... blahoslavení, ktorí tvoria pokoj, ... blahoslavení prenasledovaní...”

to nie je ďalšie bremeno zákona a povinností, ktoré by bolo na nás uvalené. Toto je pozvanie kráľovstva Božieho, ktoré prichádza do tohto sveta.

Je to pozvanie pre všetkých, ktorí sú vytláčaní z tohto sveta, ktorí sú ubíjaní jeho zlom a nespravodlivosťou. Je to pozvanie pre tých, ktorí zažívajú krutosť, nespravodlivosť, žijú v nepokoji a biede. Ktorí sú neprávom prenasledovaní a zdá sa, že v tomto svete si nevedia nájsť svoje miesto... Je to pozvanie pre všetkých tých, ktorí sú zaodetí do smútku a trápenia.... aby prijali azyl v kráľovstve Božom.

Nepatríme k týmto ľuďom predsa len aj my? Nie sme aj

my ubíjaní nespravodlivosťou a korupciou tohto sveta? Nie sme my každodenne zasiahnutí tragédiami, vojnami, stratou blízkych či inými súženiami? Nie sme aj my niekedy tak neskutočne unavení zo situácie aj v našej krajine, že už žiznime po zmene? Nežijeme aj my v nepokoji? Nezažívame aj my nelásku, či dokonca nenávisť, ohováranie, či akékoľvek verbálne alebo dokonca fyzické útoky? Nežijeme v spoločnosti, kde si niektorí myslia, že im táto zem patrí a že majú právo iným hovoriť, že tu nie je pre nich miesto? Alebo že pre ich národnosť, farbu pleti, pohlavie, či ich sexuálnu orientáciu nie sú medzi nami vítaní – možno dokonca aj v samotnom spoločenstve Kristovej cirkvi?

A pre všetkých, ktorí ste sa možno aj len v jednej z tých situácií našli... Ktorí túžite po lepšom živote pre seba a pre iných... Ktorí sa trápите, alebo sa cítite, že sem nepatríte... Ktorí túžite po pokoji, láske, zmierení... Aj pre Vás znejú Ježišove slová. Slová, že...

Aj v najväčšej chudobe ste predsa len bohatí, lebo máte niečo, čo síce nie je možné teraz vidieť,

ale predsa je rovnako skutočné. Že aj ak sa Vám zdá, že v tomto svete nie je pre Vás miesto, je pre Vás pripravené miesto v kráľovstve Božom. Že ak ste teraz utláčaní a iní majú ostré lakte – nebude to tak vždy a nakoniec im zem určite nebude patriť, koľkokoľvek si na ňu nárokujú. Nespravodlivosť a zlo nezvítazí, ale raz príde deň, kedy budú porazené. A aj Vaše slzy Boh raz utrie, a dá Vám do srdca radosť.

To je veru dobrou správou, ktorú nám Písmo zvestuje. Že aj my – teraz čiastočne, ale raz v plnosti, sa môžeme podieľať na takomto kráľovstve – na kráľovstve Božom.

A samozrejme, toto nás nemôže nechať pasívnymi, ale má nás to premieňať a viesť k tomu, aby sme sami vo svojich životoch zodpovedne eticky konali. Aby sme toto kráľovstvo Božie ukazovali aj iným a dávali im – možno aj v našom vlastnom správaní a postojoch – zakúsiť, čo je v budúcnosti pripravené.

Boh prináša svoje kráľovstvo do tohto sveta. Nie preto, že by sme boli takí dobrí či si to nejakým spôsobom zaslúžili, ale preto, že je to Boh a tento svet miluje. Pretože ľudí miluje a zas a znova nás vyvádza z otroctva, do ktorého sme sa dostali do novej zaslúbenej zeme.

A to je pozvanie, aby sme už teraz žili, ako občania tohto nebeského kráľovstva. Aby sme milovali, odpúšťali, hľadali zmierenie a pokoj, presadzovali spravodlivosť a zasadzovali sa za dôstojný život pre všetkých ľudí. Nie, že by sme si s tým niečo zaslúžili. Ale preto, že už teraz chceme byť súčasťou tohto nového veku, ktorý Boh na zem prináša.

Boh je ten kto koná. Kto oslobodzuje. Kto nás vyvádza zo zotročenia a neistoty. Je milosrdný, spravodlivý a verný. Prináša svoj pokoj na túto zem. To robí Boh, to nerobíme my. My však už teraz, môžeme byť toho súčasťou.

A to znamená, že či sme chudobní, alebo utláčaní, ... či tento svet zmieta nespravodlivosť a zlo, ... či vládne nepokoj a boje okolo nás, ... či nás zasahujú tragické udalosti, ... alebo či sme

**ohováraní a
prenasledovaní, ...
kráľovstvo Božie nám
ponúka svoj azyl. Či by
zničili rod, majetok, vzali
česť, hrdlo dom ...
nebesá nám zostanú.**

Amen.

Pane Bože, nebeský náš otče,

ďakujeme Ti, že sa k nám v svojom slove prihováraš a hoci sme nehodní, zasľubuješ nám budúcnosť v tvojom kráľovstve. Ďakujeme, že Tvoje kráľovstvo je otvorené pre slabých, zranených, pochybujúcich i hľadajúcich. Ďakujeme, že nás nenechávaš tam, kde sme, ale hľadáš nás ako dobrý pastier a zachraňuješ nás, bez akýchkoľvek našich zásluh. Ďakujeme, že svojou láskou a milosťou nás premieňaš. Pomôž nám, aby sme skutočne žili ako občania Tvojho kráľovstva – v milosrdenstve, pokoji a s túžbou po spravodlivosti.

Amen.

Mgr. Michaela Prihracki, PhD.

odborná asistentka

katedra Novej zmluvy

Evanjelická bohoslovecká fakulta

Univerzita Komenského v Bratislave

EVANJELICKÁ
BOHOSLOVECKÁ FAKULTA
Univerzita Komenského
v Bratislave

